

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D., ve věci

žalobce: UNIMEX-INVEST s.r.o.
sídlem Svojsíkova 2/1596, 708 00 Ostrava-Poruba

proti
žalovanému: Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě na přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2023 č. j. 15628/23/5200-11432-711413, ve věci zastavení řízení

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2023 č. j. 15628/23/5200-11432-711413, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 25. 11. 2022 č. j. 4424938/22/3203-50524-809559, jímž bylo podle ust. § 106 odst. 1 písm. e) zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění (dále jen „daňový řád“) zastaveno řízení o návrhu žalobce na obnovu řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím Finančního úřadu Ostrava III ze dne 22. 4. 2009 č. j. 73/09/390912/805098 (dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob – dále jen „DPPO“ - za rok 2006), ze dne 30. 5. 2010 č. j. 90106/10/390911/806486 (rozhodnutí o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na DPPO za rok 2006) a ze dne 16. 6. 2010 č. j. 93052/10/390911/806486 (platební výměr na daňové penále na DPPO zdaňovací období roku 2006).

2. V žalobě žalobce namítl, že právní závěry žalovaného ohledně plynutí lhůt pro podání návrhu na obnovu řízení jsou nezákonné a nesprávné. Daňovými orgány jsou opomíjeny základní argumenty žalobce, kterými se snaží poukázat na nezákonnost procesu původního daňového řízení a nezákonná rozhodnutí, která byla vydána. Zejména jde o to, že na straně žalobce po velmi dlouhou dobu absentovala osoba statutárního orgánu, což byl stav, který nezavinil, ani nevyvolal samotný žalobce.
3. Bývalý jednatel žalobce Petr Nevlud byl usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 8. 2009 č. j. F 4767/200–78/ C 2376, jež nabylo právní moci dne 28. 5. 2010, vymazán z funkce jednatele z důvodu, že rozsudkem Okresního soudu ve Frýdku Místku ze dne 24. 9. 2007 č. j. 1 T 158/2006–657 byl uznán vinným pro trestný čin vydírání. V trestní věci byla následně povolena obnova řízení a rozsudkem Okresního soudu ve Frýdku Místku ze dne 13. 1. 2012 č. j. 1 T 158/2006–1004, který nabyl právní moci dne 21. 2. 2012, byl P. N. obžaloby zproštěn. Následně byl rejstříkovým soudem znovu zapsán jako jednatel, o čemž Krajský soud v Ostravě rozhodl usnesením ze dne 8. 11. 2012 č. j. C 23764/RD-24/KSOS, Fj 65018/2012 ovšem tak, že za den vzniku funkce uvedl den 21. 2. 2012, tj. den nabytí právní moci zprošťujícího trestního rozsudku. Proti tomuto rozhodnutí bylo podáno odvolání, o němž rozhodoval Vrchní soud v Olomouci, který usnesením ze dne 29. 1. 2013 rozhodnutí rejstříkového soudu zrušil. Následně Krajský soud v Ostravě rozhodl o tom, že P. N. byl jednatelem se dnem vzniku funkce 8. 1. 2001, což ale bylo zapsáno soudem dne 3. 5. 2013 s tím, že v historii zápisů u statutárního orgánu je uvedeno, že jeho funkce zanikla dne 25. 4. 2008, což bylo soudem zapsáno dne 28. 5. 2010. P. N. byl tedy znovu zapsán do obchodního rejstříku jako jednatel žalobce a jako takový byl evidován až do 15. 3. 2018, kdy došlo k jeho výmazu jako jednatele s datem zániku funkce ke dni 4. 3. 2016. Z výpisu obchodního rejstříku tak plyne, že žalobce má od 8. 1. 2001 do 4. 3. 2016 osobu jednatele, jímž měl být P. N. Takové údaje však nejsou správné a neodpovídají skutečnosti, ani právním předpisům. Nejvyšší soud v usnesení ze dne 15. 12. 2020, jímž zrušil usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 9. 2018 a usnesení Okresního soudu v Ostravě ze dne 31. 1. 2014, uvedl: *„případné pozdější zrušení pravomocného odsuzujícího rozsudku (v úsledku mimořádného opravného prostředku či zásahu Ústavního soudu) má za následek (pouze) odpadnutí překážky, pro níž se (odsouzená) osoba nepovažuje za bezúhonnou ve smyslu živnostenského zákona, nevede však (samo o sobě) k obnovení zaniklé funkce. Jinak řečeno, překážka výkonu funkce založená pravomocným odsuzujícím rozsudkem odpadá (v důsledku pozdějšího zrušení takového rozsudku) s účinky ex nunc. Chce-li společnost, aby taková osoba byla i nadále jejím jednatelem, musí ji valná hromada do této funkce (opětovně) ustanovit (§ 125 odst. 1 písm. f) obchodního zákoníku). Opačný výklad zastávaný soudy obou stupňů vede ke značné právní nejistotě, když především rezignuje na ochranu zájmu společnosti, která z pravomocného odsuzujícího rozsudku vycházela a případně na něj reagovala volbou nového jednatele, na stabilitě jejich vnitřních poměrů.“* Žalobce opětovně zdůraznil, že tato situace se týkala P. N., který byl po zproštění obžaloby

znovu zapsán v obchodním rejstříku od 3. 5. 2013 jako jediný jednatel žalobce, ačkoliv se mu funkce jednatele neobnovila. Jeho funkce jednatele zanikla definitivně ke dni 25. 4. 2008 a od tohoto dne se již nikdy neobnovila. Z uvedeného plyne závěr, že žalobce žádného jednatele neměl a že P. N. jednatelem nebyl a nemohl za daňový subjekt jednat. V tomto případě se neuplatní zásada materiální publicity zápisu v obchodním rejstříku a nebylo tedy možné spoléhat na skutečnosti v obchodním rejstříku zapsané.

4. Žalobce dále odkázal na závěry usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2018 č. j. 21 Cdo 2646/2016-367, který zrušil usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 11. 2015 č. j. 8 Co 444/2014-330, jež se týkalo žalobce. Nejvyšší soud uzavřel, že P. N. nesplňoval podmínky pro výkon funkce jednatele v době od 25. 4. 2008 do 21. 2. 2012 a že zde nebyl ani nikdo jiný, kdo by za daňový subjekt mohl v řízení před soudem jednat, a proto měl soud ustanovit opatrovníka dle § 29 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen „o. s. ř.“), a to i bez návrhu.
5. Závěrem žalobce shrnul, že P.N. byl jeho jednatelem v období od 8. 1. 2001 do 25. 4. 2008. V době od 25. 4. 2008 do 4. 6. 2018 žalobce žádného jednatele neměl. Z údajů v obchodním rejstříku (ohledně P. N. jako jednatele) v soudním či správním řízení nelze vycházet, jelikož se pro tato řízení neuplatní princip materiální publicity zápisu v obchodním rejstříku. P.N. nebyl oprávněn po dni 25. 4. 2008 udělit jiné osobě plnou moc pro zastupování žalobce, a pokud tak učinil, byla plná moc udělena neoprávněně a oprávnění zastupovat žalobce na jejím základě nevzniklo.
6. Jelikož žalobce neměl od 25. 4. 2008 žádného jednatele, nemohlo dojít k účinnému doručení jakéhokoliv rozhodnutí, ani nemohlo probíhat zákonným způsobem jakékoliv řízení správce daně s žalobcem. Pokud bylo v uvedené době doručeno nějaké rozhodnutí správce daně, nemohlo nabýt právní moci, a stejně tak nemohla začít plynout žádná lhůta pro stanovení okamžiku pro podání návrhu na obnovu řízení.
7. Žalobce po dni 25. 4. 2008 neměl procesní subjektivitu, a přestože měl ještě dočasně po datu 25. 4. 2008 v obchodním rejstříku zapsanou osobu jako statutární orgán, publicita zápisu v obchodním rejstříku se pro řízení soudní či správní neuplatní. Podle žalobce proto jakékoliv řízení vedené správcem daně s žalobcem po datu 25. 4. 2008 bylo nezákonné, neboť žalobce neměl statutární orgán, ani jiného zástupce. Současně jakékoliv rozhodnutí správce daně vydané po datu 25. 4. 2008 nemohlo být žalobci účinně doručeno, jelikož žalobce neměl statutární orgán, ani jiného zástupce. Nelze proto vycházet z předpokladu, že napadená rozhodnutí byla žalobci doručena, nabyla právní moci a v důsledku toho začala plynout lhůta pro obnovu řízení.
8. Pokud správce daně vedl s žalobcem v období roku 2008 (konkrétně v období po 25. 4. 2008), a dále roku 2009 a roku 2010 daňové řízení, v jehož rámci vydával rozhodnutí, bylo takové daňové řízení stíženo závažnou vadou, která spočívala v absenci procesní způsobilosti daňového subjektu, jenž neměl žádnou osobu, která by byla oprávněna za něj jednat, což způsobuje nicotnost všech shora označených rozhodnutí (viz odst. 1 tohoto rozsudku – *pozn. soudu*) a zakládá důvod pro obnovu řízení, v němž musí být uvedena vada napravena.
9. Žalobce se domnívá, že nové skutečnosti a nová argumentace vyplývají z tvrzení, která mají oporu v citovaném usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2020 č. j. 27 Cdo 791/2019-435, podle něhož funkce původního jednatele P. N. zanikla dne 25. 4. 2008 a od uvedeného dne se již nikdy neobnovila. S uvedenými právními a skutkovými závěry se správní orgány, ani

soudy v původním řízení nevypořádaly a vypořádat ani nemohly, jelikož označené usnesení Nejvyššího soudu bylo vydáno až po skončení původního řízení.

10. Na základě uvedeného je podle žalobce nesprávný závěr správce daně, že došlo k naplnění důvodu pro zastavení řízení o návrhu na obnovu řízení. Stejně tak je nesprávný závěr napadeného rozhodnutí.
11. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že shodnou argumentaci žalobce uplatnil již v odvolání a žalovaný se s ní vypořádal v bodech 18–27 napadeného rozhodnutí. V dané věci se nejedná o první návrh žalobce na obnovu řízení, neboť již v minulosti podal návrh na povolení obnovy, který se týkal mj. také DPPO za rok 2006 a daňového penále k DPPO za rok 2005, a to rovněž v souvislosti s chybějícím statutárním orgánem, přičemž již tehdy (v roce 2014) bylo řízení zahájené podáním návrhu na povolení obnovy řízení zastaveno pro uplynutí subjektivní i objektivní lhůty podle § 118 odst. 2 a § 119 odst. 4 daňového řádu. Řízení bylo pravomocně ukončeno rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 1. 10. 2014, které obstálo i v soudním přezkumu (rozsudek Nejvyššího správního soudu – „dále jen NSS“ ze dne 12. 1. 2017 č. j. 7 Afs 268/2016–49, rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 4. 2017 č. j. 22 Af 111/2014–63, rozsudek NSS ze dne 19. 9. 2017 č. j. 7 Afs 175/2017–39 a usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018 sp. zn. I. ÚS 3588/17). Žalobce si tedy již z předchozích řízení musel být vědom závěru o uplynutí subjektivní i objektivní lhůty a neuvedl žádný důvod, kterým by tento závěr zpochybnil. Jediným údajem, ze kterého se dalo vycházet, bylo tvrzení žalobce, že od 25. 4. 2008 do 4. 6. 2018 neměl žádného jednatele. Žalovaný uvedl v bodě 23 napadeného rozhodnutí, že subjektivní lhůta pro podání návrhu na povolení obnovy řízení, jež činí šest měsíců, je dostatečná pro to, aby žalobce, resp. jeho nový statutární orgán zjistil, jaká řízení byla vedena a případně hájil svá práva včas, jak to ostatně nastínil i Ústavní soud v uvedeném usnesení. Vzhledem k tomu, že žalobce podal nyní posuzovaný návrh na povolení obnovy řízení v roce 2022, je zjevné, že nebyla dodržena subjektivní lhůta pro jeho podání.
12. Ze skutkových okolností bylo ověřeno, že pro podání návrhu na povolení obnovy řízení uplynula také objektivní lhůta, která v případě roku 2006 běžela pro vyměření daně ode dne 31. 12. 2006. Vzhledem k tomu, že v roce 2008 byla zahájena daňová kontrola, lhůta pro vyměření běžela v souladu s ustanovením § 47 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění do 31. 10. 2010 (dále jen „ZSDP“) znovu ode dne 31. 12. 2008. Od účinnosti daňového řádu (ode dne 1. 1. 2011) se pak podle přechodných ustanovení (§ 264 odst. 4 daňového řádu) posuzuje běh a délka neskončené lhůty pro vyměření daně podle ustanovení § 148 daňového řádu. Protože nenastaly žádné další skutečnosti, které by podle ustanovení § 148 daňového řádu lhůtu pro stanovení daně přerušovaly, stavěly nebo prodlužovaly, lhůta pro stanovení DPPO za r. 2006 (a tedy i objektivní lhůta pro povolení obnovy nalézacího řízení) uplynula dne 31. 12. 2011. V případě platebního výměru na daňové penále se podle rozsudku NSS ze dne 12. 1. 2017 sp. zn. 7 Afs 268/2016 aplikuje obecná tříletá lhůta běžící od právní moci rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že platební výměr na daňové penále nabyl právní moci dne 20. 7. 2010, je zřejmé, že tříletá objektivní lhůta v době podání návrhu (rok 2022) již uplynula.
13. Na základě uvedeného žalovaný trvá na tom, že rozhodnutí o zastavení řízení je pro naplnění dikce § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu zákonné.
14. K žalobcovu zpochybnění uplynutí běhu lhůt z důvodu nezákonnosti vedených řízení a chybějícího statutárního orgánu žalovaný v bodě 25 napadeného rozhodnutí uvedl, že

žalobcově úvaze nelze přisvědčit, když otázka doručování dodatečného platebního výměru za rok 2006 a platebního výměru na daňové penále, jež měla vliv na běh lhůt, byla předmětem soudního přezkumu, v němž také byla definitivně zodpovězena. NSS ve svém rozsudku ze dne 30. 6. 2022 sp. zn. 7 Afs 394/2020 a následně Ústavní soud v usnesení ze dne 24. 1. 2023 sp. zn. IV. ÚS 2364/22 totiž dospěly k závěru, že postup správce daně při doručování byl v souladu se zákonem a obě rozhodnutí byla doručena řádně. Nelze proto přisvědčit úvaze žalobce, že lhůty pro podání návrhu nezačaly plynout. Rovněž je nutno odmítnout jeho názor, že z důvodu řádného nedoručení nemohla předmětná rozhodnutí nabýt právní moci. K tomu je třeba dodat, že touto úvahou by žalobce sám popřel možnost podání návrhu na obnovu řízení, který lze podat pouze ve věci řízení pravomocně ukončeného.

15. K žalobnímu tvrzení, že nové skutečnosti představují závěry usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2020 žalovaný uvedl, že na označené usnesení žalobce odkazoval již v řízení, o kterém rozhodl NSS rozsudkem ze dne 30. 6. 2022 sp. zn. 7 Afs 394/2020, jak žalovaný již uvedl v bodě 25 napadeného rozhodnutí. NSS v uvedeném rozsudku dospěl k závěru, že toto označené usnesení Nejvyššího soudu je pro věc irelevantní, neboť je v něm pouze konstatováno, že případné zrušení pravomocného odsuzujícího rozsudku pro některý z trestných činů uvedených v § 6 odst. 2 zákona č. 455/1991 Sb., živnostenského zákona, v rozhodném znění, na základě kterého došlo k zániku funkce jednatele společnosti, má za následek pouze odpadnutí překážky, pro kterou se osoba nepovažuje za bezúhonnou ve smyslu uvedeného ustanovení, nevede však k obnově funkce jednatele. Tedy nijak se netýká otázky doručování do datové schránky, což bylo v rozsudku NSS podstatou posuzované věci. Na nynější spor týkající se zastavení řízení z důvodu uplynutí lhůt pro podání návrhu na obnovu řízení tak předmětné usnesení Nejvyššího soudu rovněž nemůže mít vliv. Žalobce svou argumentaci o neuplynutí lhůt odvozuje od nesprávného doručování. Otázka doručení však byla definitivně uzavřena rozsudkem NSS ze dne 30. 6. 2022 sp. zn. 7 Afs 394/2020 a to tak, že předmětná rozhodnutí byla doručena v souladu se zákonem. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
16. Žalobce v replice doručené krajskému soudu dne 2. 8. 2023 uvedl shodnou argumentaci jako v podané žalobě a zdůraznil, že na jejím obsahu trvá.
17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, v platném znění-dále jen „s. ř. s.“) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).
18. Krajský soud nařídil ve věci ústní jednání na den 13. 11. 2024 v 9:00 hodin. Předvolání k tomuto jednání bylo žalobci doručeno prostřednictvím jeho datové schránky dne 14. 10. 2024 v 9:34 hodin. Žalobce podáním doručeným krajskému soudu dne 12. 11. 2024 ve 14:59:38 hod požádal o odročení jednání. Jako důvod označil kolizi s jednáním ve věci sp. zn. 17 C 41/2024 vedeným u Obvodního soudu pro Prahu 2 nařízeným na den 13. 11. 2024 ve 14:00 hodin. Přílohou žádosti o odročení bylo předvolání Obvodního soudu pro Prahu 2 k ústnímu jednání datované dnem 23. 9. 2024.
19. Krajský soud při posouzení důvodnosti žalobcovy žádosti o odročení vyšel z komentářové literatury k § 50 s. ř. s. (*Zdeněk KHŮN a kol., Soudní řád správní. Komentář., Wolters Kluwer, Praha, 2019*), podle které žádost o odročení musí být řádná a včasná, je v ní třeba uvést

konkrétní důvod, který účastníkovi brání v účasti u jednání a důvod žádosti musí být doložen
o skutečnosti, pro kterou je žádáno odročení jednání. potvrzením

20. Krajský soud konstatuje, že žalobce v žádosti řádný důvod pro odročení jednání uvedl a také ho řádně doložil. Neučinil tak ale bez zbytečného odkladu.
21. Dle komentářové literatury *žádost je třeba učinit bezprostředně poté, co se účastník řízení či jeho zástupce dozvěděli, že se nebudou moct jednání zúčastnit. K tomu, aby soud vyhodnotil žádost jako včasnou, nepostačuje, že se dostala k předsedovi senátu před zahájením jednání. Je třeba zohlednit veškeré okolnosti, především, zda byla žádost o odročení podána skutečně bezprostředně poté, co bylo zřejmé, že se účastník či zástupce nebude moct jednání zúčastnit. Nelze odhlížet od toho, že příprava na jednání může být v mnoha případech značně časově náročná, a to jak pro soud, tak pro další účastníky řízení. V takovýchto případech pak nelze považovat za včasnou žádost, která je soudu doručena den před jednáním a která je odůvodněna např. služební cestou, dovolenou či kolizí jednání, jestliže o tomto důvodu musel žadatel vědět mnohem dříve. V takovém případě lze po liknavém účastníkovi či jeho zástupci legitimně žádat, aby upřednostnil účast při tomto jednání, neboť jinak by vyšla vniveč časově náročná příprava soudu a jiných účastníků řízení na jednání. V případě, že žádost účastníka řízení či jeho zástupce není řádná či včasná, soud jí nevyhoví.*
22. V nyní posuzované věci se žádost žalobce o odročení dostala do dispozice rozhodujícího senátu bezprostředně před zahájením jednání. Z předvolání Obvodního soudu pro Prahu 2 přitom plyne, že je datováno dnem 23. 9. 2024, z čehož lze zcela důvodně předpokládat, že ke dni doručení předvolání v nynější věci žalobci, tj. dne 14. 10. 2024, mu již muselo být známo, že si obě jednání časově kolidují. Přesto zaslal zdejšímu soudu žádost o odročení až bezprostředně před samotným jednáním. Krajský soud proto vyhodnotil, že žádost není včasná a rozhodl, že jí nevyhoví a ústní jednání proběhne bez účasti žalobce.
23. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že dne 11. 10. 2022 zaslal žalobce správci daně návrh na obnovu řízení ukončených pravomocným doměřením DPPO za zdaňovací období roku 2006 a pravomocným platebním výměrem na daňové penále na DPPO za zdaňovací období roku 2005. O návrhu rozhodl správce daně rozhodnutím ze dne 25. 11. 2022 č. j. 4424938/223203-50524-809559 tak, že řízení o návrhu se zastavuje. V odůvodnění svého rozhodnutí správce daně uvedl, že zjistil existenci podmínky pro zastavení řízení ve smyslu § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu, v důsledku čehož v řízení nelze pokračovat. V této souvislosti poukázal dále na ustanovení § 119 odst. 4 daňového řádu, podle kterého lze obnovu nalézacího řízení povolit nebo nařídit, pokud neuplynula lhůta pro stanovení daně, přičemž v posuzované věci lhůtou pro stanovení daně je nutno rozumět lhůtu pro vyměření daně ve smyslu ustanovení § 47 ZSDP, jež započala plynout 1. 1. 2007. Zahájením daňové kontroly za toto zdaňovací období ke dni 5. 8. 2008 pak zákonná tříletá lhůta běžela znovu od 31. 12. 2008. Dále od účinnosti daňového řádu (1. 1. 2011) se běh lhůty řídil ustanoveními § 264 odst. 4 a § 148 daňového řádu, v důsledku čehož lhůta pro stanovení daně pro zdaňovací období 2006 uplynula ke dni 31. 12. 2011. Z těchto důvodů již není možno obnovu nařídit. Pokud jde o návrh na obnovu řízení vztahující se ke zdaňovacímu období roku 2005, lhůta ve smyslu ustanovení § 119 odst. 4 daňového řádu uplynula dne 20. 7. 2013, neboť rozhodnutí (platební výměr na daňové penále) nabylo právní moci dne 20. 7. 2010. Uplynutí lhůty zakotvené v § 119 odst. 4 daňového řádu pak znamená nemožnost meritorního posouzení návrhu na obnovu řízení, a proto bylo také nadbytečné věcně

zkoumat další skutečnosti uvedené žalobcem v návrhu na obnovu řízení. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

24. Žalobce v žalobě označil právní závěry žalovaného ohledně plynutí lhůt pro podání návrhu na obnovu řízení za nezákonné a nesprávné. Namítl jednak, že daňovými orgány jsou opomíjeny základní argumenty žalobce snažícího se poukázat na nezákonnost procesu původního daňového řízení a nezákonná rozhodnutí, která z nich vzešla a dále, že v důsledku skutečnosti, že žalobce v rozhodném období neměl žádného statutárního zástupce, nebyla napadená rozhodnutí žalobci účinně doručena, a tudíž nenabyla právní moci, a proto ani nezačala plynout lhůta pro obnovu řízení.
25. Podle ustanovení § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu, řízení ukončené pravomocným rozhodnutím správce daně se obnoví na návrh příjemce rozhodnutí, nebo z moci úřední, jestliže vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí.
26. Podle ustanovení § 118 odst. 2 daňového řádu, návrh na povolení obnovy řízení lze podat do 6 měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o důvodech obnovy řízení.
27. Podle ustanovení § 119 odst. 4 věty první daňového řádu, obnovu nalézacího řízení lze povolit nebo nařídit, pokud neuplynula lhůta pro stanovení daně.
28. První zákonnou podmínkou pro obnovu řízení jako mimořádného opravného prostředku je, že směřuje k řízení ukončenému pravomocným rozhodnutím.
29. Pokud žalobce svůj návrh na obnovu řízení opírá o tvrzení, že mu označená rozhodnutí správce daně nebyla řádně doručena, a proto nenabyla právní moci (z důvodu neexistence statutárního zástupce žalobce v rozhodném období), již v tomto tvrzení má žalobcem předkládaná právní konstrukce existence zákonných podmínek pro podání návrhu na obnovu řízení zcela zásadní trhlínu, když proti nepravomocně ukončenému řízení návrh na jeho obnovu vůbec nelze podat.
30. Krajský soud však na základě své dřívější úřední činnosti (rozsudek ze dne 18. 11. 2020 č. j. 22 Af 80/2017-126 v jiné věci žalobce a navazující rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2022 č. j. 7 Afs 394/2020-80) nesdílí názor žalobce, že mu rozhodnutí správce daně vydaná v řízeních, jejichž obnovy se domáhá, nebyla doručena. Ve věci vedené u Krajského soudu pod sp. zn. 22 Af 80/2017 se totiž krajský soud zabýval otázkou doručování rozhodnutí správce daně žalobci právě v době po vymazání jednatele Petra Nevluda jako statutárního zástupce žalobce z obchodního rejstříku a dospěl k závěru, že bylo v zájmu předpokládané „bdělosti“ žalobce, aby si ustanovil nového jednatele, případně učinil alespoň konkrétní úkony, k tomu směřující nebo alespoň informoval správce daně o změně svých vnitřních poměrů, což však žalobce neučinil (rozsudek č. j. 22Af 80/2017-126, bod 47). Dle výpisu z obchodního rejstříku Krajského soudu v Ostravě byla ke dni výmazu P. N. z obchodního rejstříku jediným společníkem žalobce V. N. (matka P. N., mající trvalý pobyt na stejné adrese jako P. N.). Na základě těchto soukromoprávních poměrů žalobce soud vyslovil důvodný předpoklad, že V.N. nespatořovala v existenci přístupových údajů (do datové schránky žalobce – *pozn. soudu*) P. N. i poté, co přestal být statutárním orgánem žalobce, jakékoliv ohrožení, a proto neučinila žádné kroky k zamezení jeho přístupu do datové schránky žalobce. Bylo přitom zcela na žalobci, aby zvážil důsledky skutečnosti, že osobě, která

pozbyla postavení statutárního orgánu, umožní používat přihlašovací údaje do své datové schránky a tím umožní zákonem předvídaný způsob doručení (body 48 a 49 rozsudku č. j. 22 Af 80/2020-126).

31. NSS v navazujícím rozsudku č. j. 7 Afs 394/2020-80 závěry krajského soudu podpořil s tím, že bylo především na žalobci, aby změnu svých vnitřních poměrů odpovídajícím způsobem řešil a předešel tak případným negativním důsledkům absence statutárního orgánu. Namísto toho, aby situaci aktivně řešil, žalobce ponechal přístupové údaje ke své datové schránce bývalému jednateli a nechal jej platně se do ní přihlašovat a přebírat tam doručené písemnosti. Právě a pouze toto liknavé a velmi lehkovážné jednání žalobce pak vedlo k tomu, že nelze na sporná rozhodnutí pohlížet jako na nedoručená. (v podrobnostech rozsudek NSS č. j. 7 Afs 394/2020-80).
32. Krajský soud v nyní souzené věci doplňuje, že i kdyby některé z odkazovaných rozhodnutí bylo doručeno prostřednictvím držitele poštovní licence, a nikoliv datovou schránkou, platí princip materiálního doručení rozhodnutí, podle něhož se má za doručené rozhodnutí, které se prokazatelně dostalo do dispoziční sféry adresáta (viz rozsudek NSS sp. zn. 1 Afs 148/2008). V posuzované věci nelze mít žádných pochyb o materiálním doručení žalobcem odkazovaných rozhodnutí do jeho dispoziční sféry.
33. Správce daně v prvostupňovém rozhodnutí, jakož i žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela srozumitelně a přezkoumatelně popsali běh lhůt pro podání návrhu na obnovu řízení ve vztahu k žalobcem označeným rozhodnutím a soud konstatuje, že jejich úvahy odpovídají odkazované právní úpravě.
34. Žalobce v žalobě toliko namítl, že právní závěry ohledně plynutí lhůt jsou nezákonné a nesprávné. Tuto svou námitku však žádným způsobem nekonkretizoval, neuvedl, v čem spočívá jím tvrzená nezákonnost, neuvedl žádné konkrétní zákonné ustanovení, s nímž by byly úvahy daňových orgánů v rozporu a stejně tak nepřiblížil, v čem spatřuje nesprávnost rozhodnutí daňových orgánů. Vzhledem k tomu, že daňovými orgány provedený výpočet běhu lhůt a stanovení jejich konce žalobce žádným způsobem nerozporoval a krajský soud v obecné rovině shledal jejich argumentaci souladnou s platnou právní úpravou, nemá, co by k této věci více uvedl.
35. Dále žalobce namítl, že daňové orgány opomenuly základní argumentaci žalobce směřující k nezákonnosti procesu původního daňového řízení a nezákonnosti rozhodnutí, která v něm byla vydána, způsobených absencí statutárního orgánu žalobce v rozhodném časovém období.
36. Krajský soud shodně s žalovaným má za to, že za situace, kdy byl návrh na obnovu řízení podán žalobcem po uplynutí subjektivní i objektivní lhůty pro takový návrh, je procesně vyloučeno zabývat se jakoukoliv další argumentací, neboť pro ni chybí procesní rámec, když řízení o návrhu muselo být ze zákonných důvodů zastaveno (§ 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu).
37. Pro úplnost krajský soud doplňuje, že žalobcem opakovaně odkazované usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2018 č. j. 21 Cdo 2646/2016-367 je pro závěry o uplynutí lhůt pro podání návrhu na obnovu řízení zcela irrelevantní. Jeho závěry, z nichž žalobce dovozuje, že mu napadená rozhodnutí nebyla řádně doručena, se netýkají otázky doručování, jak vyslovil také NSS v rozsudku č. j. 394/2020-80, bod 20, a rovněž je nelze vztáhnout na běh prekluzivních lhůt pro podání návrhu na obnovu řízení. Nejvyšší soud v označeném

usnesení toliko konstatoval, že případné zrušení pravomocného odsuzujícího rozsudku pro některý z trestných činů uvedených v § 6 odst. 2 zákona č. 455/1991 Sb., živnostenského zákona, v platném znění, na základě kterého došlo k zániku funkce jednatele společnosti, má za následek pouze odpadnutí překážky, pro kterou se osoba nepovažuje za bezúhonnou ve smyslu uvedeného ustanovení. Nevede však k obnovení funkce jednatele. Jak již krajský soud uvedl výše (odst. 30 a 31 tohoto rozsudku), za daného stavu věci bylo zájmem a bdělostí žalobce, aby své vnitřní poměry uspořádal způsobem, jenž by nevyvolával pro něj negativní dopady. Jednalo se přitom o jeho výlučnou dispoziční sféru, a pokud takové kroky neučinil, nelze to klást k tíži orgánům státní správy.

38. Na základě výše uvedené argumentace krajský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v tomto řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 13. listopadu 2024

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu